

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 77 • nummer 4 • april 2022

INHOUD

<i>Hij is opgestaan! (gedicht)</i>	<i>73</i>
<i>Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (16)</i>	<i>74</i>
<i>Christus, onze Redder (4)</i>	<i>77</i>
<i>Symbolen voor het Woord van God (7)</i>	<i>79</i>
<i>Judas Iskariot (2, slot)</i>	<i>82</i>
<i>Jakob zegende hen</i>	<i>86</i>
<i>Kostbaarheden</i>	<i>87</i>
<i>Een persoonlijke brief aan een gelovige in Mara</i>	<i>92</i>
<i>Vraag over apostolisch gezag</i>	<i>93</i>

Graag uw aandacht, ouders, jeugdwerkers en leraren!

Indrukwekkend, hoor!

Tips voor tienerjongens

Heb jij al eens nagedacht over vriendschappen tussen jongens en meisjes? Wil je weten wat de Bijbel daarover zegt?

In dit boekje vind je tijdloze antwoorden en veel praktische tips hoe jij Gods aanwijzingen over dit thema kunt toepassen op jouw leven. Tegelijk biedt dit boekje een waardevolle gespreksbasis voor ouders, jeugdwerkers en leraren.

Voor jongens vanaf plm. 12 jaar.

Bestelcode: 5696

Aantal pagina's: 64

Prijs: € 4,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Hij is opgestaan!

Hef, Christen, hef de lofzang aan!
Roem deze mooiste van de dagen!
De Heere is werk'lijk opgestaan,
want Hij had aan Gods eer voldaan;
de laatste vijand is verslagen.

Hij stond vrijwillig 't leven af
om onze schuld zo te betalen.
Hij Zelf stond op uit dood en graf,
opdat wij vrij van zond' en straf
voor eeuwig tot Zijn ere stralen.

Gelukkig wie U toebehoort;
hem kan geen dood of graf doen beven.
Hij gaat zijn weg bemoedigd voort,
omdat hij vasthoudt aan Uw woord:
'Wie Mij gelooft, zal eeuwig leven'.

naar H.A. Bruining (1788-1811)

Bevrijd voor God – Romeinen 5-8 (16)

Ten opzichte van de wet gestorven

Maar wat doet de mens die later in hoofdstuk 7 wordt beschreven? Hij stelt zich vrijwillig onder de eerste man, omdat hij hem niet als gestorven ziet. Maar wij *zijn* gestorven: 'Zo bent u ook, mijn broeders, voor de wet gedood door het lichaam van Christus' (vs. 4). We kunnen niet leven als we gestorven zijn. In hoofdstuk 6 werd getoond dat we aan de zonde zijn gestorven en hier in hoofdstuk 7 dat we voor de wet zijn gedood. Maar de mens die in dit hoofdstuk wordt beschreven, heeft dit niet erkend.

Alle dank aan God dat hier niet staat dat we 'door de wet' zijn gedood, want als de wet ons zonder meer zou hebben gedood, dan zouden we eeuwig verloren zijn. Maar het oordeel van de wet heeft de Heere Jezus getroffen en daarom zijn wij in Hem voor de wet gestorven. Dat bevestigt ook de Galatenbrief: 'Want ik ben door [de] wet aan [de] wet gestorven ... Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij' (Gal. 2:19-20). Wij zijn met Christus, Die voor ons de gevolgen van de zonde gedragen heeft, gestorven en we leven nu met 'Hem, Die uit de doden is opgewekt' (vs. 4). Dus hebben we hier weer een volkomen éénwording met Christus en daarin bestaat al ons geluk. De volgende gedachte kan ons zeer behulpzaam zijn: Christus zit nu aan de rechterhand van God en is daar vanzelfsprekend niet onder de wet. Dus ben ik ook niet meer onder de wet, omdat ik één ben met Hem en met Hem aan de wet gestorven ben en onder de werking van de wet vandaan ben gekomen. De 'huwelijksband' met de wet is nu verbroken en we zijn opnieuw getrouwd. We hebben nu een andere man gekregen: Christus.

Dat is 'door het lichaam van Christus' gebeurd. Dat betekent niets anders dan door Zijn dood. Dat laat ook Kolosse 1:22 zien: Wij zijn 'verzoend in het lichaam van Zijn vlees, door de dood'. De straf van de wet kan ons niet meer treffen, omdat Hij toestond dat zij Hem trof. Dat geeft ons vrede. Als ik nu zondig, dan mag ik zeggen: 'Het oordeel heeft mijn Heiland getroffen. Omdat ik met Hem ben gestorven, heeft de wet op mij zijn werking verloren, hoewel ze mij in Christus mede gedood heeft. Meer kon de wet niet doen, meer wilde de wet ook niet doen, dan mij doden. Maar deze dood heeft mij in de dood van Christus getroffen'.

Vrees voor God, niet voor de dood

We leven nu met de Opgestane en we zijn nu van Hem. We bevinden ons nu in het gebied van het ware leven en in dit nieuwe leven brengen we God de eer. Onder de wet was het onmogelijk om God te vrezen. Maar nu – vrijgemaakt van de binding van de wet – mogen we op een nieuwe manier meer doen dan wat de wet ooit van ons eiste. Dat zegt ook vers 4 van hoofdstuk 8: 'opdat de rechtvaardige eis van de wet zou vervuld worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest'.

Dat wordt nu in de verzen 5 en 6 bevestigd. Allereerst wordt het verleden beschreven: We waren in het vlees. In het vlees zijn houdt in: met de wet 'getrouwd' te zijn en als zondaar voor God te staan. Toen werkten in onze ledematen de hartstochten van de zonde, die door de wet naar voren werden geroepen. Vier woorden zijn hier van belang: vlees, lusten, wet en dood. Het woord 'vlees' (dat met deze betekenis hier overigens de eerste keer in de Romeinenbrief voorkomt) betekent op deze plaats het principe van de zonde in ons. Dit principe van de zonde bracht de hartstochten en de zondige begeertes in ons omhoog en wel juist omdat de wet ons dit verbood. Wie is er nu schuldig aan het feit dat het vlees werkzaam werd? Niet de wet, maar de zonde in ons. Maar de wet kent geboden en verboden die door middel

van de zonde rebellie tegen God teweegbrengen. Dit leidt dan tot overtreding. Niet de wet is dus de bron van het kwaad, maar de zonde. De uitkomst daarvan is de dood: 'om voor de dood vrucht te dragen' (vs. 5). Dood betekent scheiding van God en ten slotte eeuwige verdoemenis. Dat staat in tegenstelling tot het vrezen van God, dat wil zeggen diep ontzag voor Hem (vs. 4).

Dienen op een nieuwe manier

'Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt' (vs. 6). Dat is onze huidige toestand. In hoofdstuk 6 zagen we dat 'het lichaam van de zonde afgedaan' en buiten werking gesteld is; hier lezen we dat we van de wet zijn vrijgemaakt. Dat betekent dat we aan de wet, waarin we werden vastgehouden en onder welks oordeel we stonden, door het lichaam van Christus zijn gestorven. Nu dienen we God 'in nieuwheid van Geest', dat betekent: op een geheel nieuwe manier (verg. Rom. 6:4). We dienen niet 'in oudheid van letter', dat wil zeggen: letterlijk volgens de wet, om de geboden (minimalistisch en als knechten) te houden en op die manier Gode welbehaaglijk te zijn. Nee, **we dienen nu zoals een zoon dient die zijn Vader wil verheugen**. We zijn 'tot gehoorzaamheid aan het bloed van Jezus Christus' gekomen (1 Petr. 1:2). Zoals het voor God de Zoon een grote vreugde was om alleen dat te doen wat Zijn Vader beviel, op die manier dienen wij nu ook onze God en Vader. Onder de wet was dat niet mogelijk en daarom heeft God ons door de dood van Zijn Zoon van de wet bevrijd.

Christus, onze Redder (4)

In overeenstemming met de eisen van Gods heiligheid en met de rechtvaardigheid van Zijn troon werd er verzoening gedaan. Het deed verzoening voor de zonden van het volk. Zo is het ook met Christus. 'Hij is het Zoenoffer voor onze zonden; en niet voor onze [zonden] alleen, maar ook voor de hele wereld' (1 Joh. 2:2). In Gods ogen is de kracht van het bloed in overeenstemming met Zijn waarde – en die is oneindig.

Het bloed dat op het verzoendeksel gesprenkeld werd, bewerkte dus enerzijds verzoening voor de zonden van Gods volk. Anderzijds werd het de grondslag waarop God in staat is in genade om te gaan met 'de hele wereld'¹, want het is een onuitsprekelijke kostbaarheid voor God, omdat Hij erdoor verheerlijkt werd en vanwege de hoge prijs die ervoor werd betaald.

Nu zendt Hij Zijn dienstknechten uit met de dringende en uitnodigende boodschap: 'Laat u met God verzoenen' (2 Kor. 5:20). 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

Het andere aspect is dat van plaatsvervang

De levende bok is daar een beeld van. Nadat het bloed volgens Gods voorschriften gesprenkeld was, lezen we: 'Hij moet de levende bok naderbij laten komen. Aäron moet zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en al de ongerechtigheden van de Israëlieten belijden, al hun overtredingen, overeenkomstig al hun zonden. Hij moet die op de kop van de bok leggen

¹ D.w.z. met de hele schepping en niet met alle zondaren, want wie weigert zich te bekeren, zal tot in eeuwigheid onverzoend blijven. Zie verder onze uitgave 'Verzoening en eeuwig oordeel', door J.N. Darby, E.H.W. Luimes e.a.

en hem door de hand van een man die daarvoor gereedstaat, de woestijn in sturen' (Lev. 16:20-21).

Dat is precies wat we ook vinden in de Brief aan de Romeinen. Aan het eind van hoofdstuk 3 wordt Christus voorgesteld als de 'genadetron² door geloof in Zijn bloed' (vs. 25). Vervolgens lezen we aan het eind van hoofdstuk 4 dat Christus 'overgegeven is om onze overtredingen en opgewekt om onze rechtvaardiging' (vs. 25).

Dus er is niet alleen verzoening gedaan voor God door het bloed van Christus; niet alleen is Hij dus volkomen bevredigd en aan Zijn eisen voldaan, maar wij – als gelovigen – kunnen zeggen dat Christus ook is overgegeven *om onze overtredingen*. Hij heeft onze zonden in Zijn lichaam gedragen op het hout. Hij heeft ze – in het beeld van Leviticus 16 gesproken – weggedragen naar een onbewoond land en heeft ze daar gelaten. Ze kunnen niet meer gevonden worden, want **zoals Hij was overgegeven voor onze overtredingen, is Hij opgewekt tot onze rechtvaardiging**.

Er kan nog iets aan toegevoegd worden. Met de zonde – en ook met onze zonden – is afgerekend aan het kruis. 'Want wat voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, [deed] God, daar Hij, door Zijn eigen Zoon in een [gedaante] gelijk aan het vlees van de zonde en voor de zonde te zenden, de zonde in het vlees heeft veroordeeld' (Rom. 8:3). God is dus niet alleen verheerlijkt, maar met het hele probleem – de nood én de toestand van de zondaar – is afgedaan door het werk van Christus.

De waarheid van alle offers wordt zichtbaar in de Persoon van Christus: het brandoffer, maar ook het zondoffer, het Pascha-lam

² De Engelse Bijbelvertaling gebruikt het woord 'mercy seat' voor verzoendeksel, maar gebruikt hetzelfde woord ook voor genadetron!

en ook de offers op de Grote Verzoendag. Dit waren allemaal alleen schaduwbeelden; ze waren een voorafschaduwning van het werk van het Lam van God, het Lam Dat de zonde van de wereld wegneemt; het waren beelden van dat ene Offer dat in de volinding van de eeuwen volbracht is op Golgotha.

Maar deze dingen ontdekken wij pas nadat wij Hem hebben leren kennen als onze Redder. **Dán hebben wij vrede met God en verblijden wij ons erin om het sterven van Christus te overdenken.** Dat zullen we ook de hele eeuwigheid door doen: Zijn sterven overdenken en de wonderbare omvang daarvan – al zullen wij als mensen die maar ten dele begrijpen. We zullen nagaan wat het werk heeft bewerkt en wat de talrijke aspecten zijn die verband houden met dat werk voor God én voor onszelf.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Symbolen voor het Woord van God (7)

9. Zwaard

Van de symbolen die ons het Woord van God als een middel voorstellen waardoor wij *op anderen* kunnen inwerken, hebben wij er tot nog toe twee besproken: *vuur* en *hamer*. Van nog groter belang voor leer en leven schijnt het symbool van het *zwaard* te zijn voor het Woord van God. Daar willen we ons nu mee bezighouden.

Op twee plaatsen van het Nieuwe Testament wordt over het Woord van God als *zwaard* gesproken: in Hebrëen 4 als *een tweesnijdend zwaard* en in Efeze 6 als *zwaard van de Geest*. De eerste opvatting is de meest algemene. We zullen daarmee beginnen.

Een tweesnijdend zwaard

'Want het Woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg' (Hebr. 4:12).

Het woord 'want' aan het begin van de zin verbindt onze tekst met de vermaning en waarschuwing van het voorafgaande vers. Wanneer wij in Gods rust binnengaan, wanneer wij voor een 'val-len' in ongehoorzaamheid bewaard willen blijven, dan moeten wij Gods Woord goed in acht nemen. In verband met de vermaning om te geloven en gehoorzaam te zijn aan het Woord van God worden er, om dit te benadrukken, vier of vijf eigenschappen aan toegevoegd. Met toenemende urgentie laten ze de kracht zien waarmee ze met de ziel van het individu weten om te gaan. Daarbij beweegt de schrijver zich stap voor stap van dat wat heel algemeen is, naar dat wat heel persoonlijk is. Een opmerkelijke manier van te werk gaan!

Als eerste wordt gezegd dat het Woord van God *levend* is. Het komt van de levende God en is gelijk aan zijn Bron: levend. Petrus spreekt van het '*levend en blijvend* Woord van God' als het middel waardoor God getuigd heeft (1 Petr. 1:23). De betekenis is **dat het Woord werkzaam is en werkzaam blijft, dat het levende kracht ontplooit, tot leven wekt** en vandaag net zo krachtig is als toen het door de wil van God tot ons kwam.

Verder wordt als volgende eigenschap van het Woord *werkzaamheid* genoemd. Dat wil zeggen: het is bezig, werkt in op de ziel, roept werkingen tevoorschijn: de resultaten waar het voor gegeven was. 'Zo zal Mijn woord zijn dat uit Mijn mond uitgaat', had God door de profeet gezegd. 'Het zal niet vruchteloos tot Mij terugkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt, en het zal voorspoedig zijn in dat waartoe Ik het zend' (Jes. 55:11).

Bij de uitdrukking 'scherper dan enig tweesnijdend zwaard' ligt het zwaartepunt minder op de beide randen van het zwaard (zoals bij het zwaard van Ehud in Richt. 3:16), maar meer op de *scherpte* van dit zwaard. Zoals in Spreuken 5 gezegd wordt: 'Maar het laatste van haar is bitter als alsem, *scherp als een tweesnijdend zwaard*' (Spr. 5:4). In elk geval wordt daarmee de noodzaak aangetoond om duidelijker te laten uitkomen hoe ver zijn werkzaamheid strekt: 'het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg' (Hebr. 4:12). Wanneer 'ziel' en 'geest' op deze manier direct naast elkaar staan, kan er alleen van de beide onzichtbare kanten van de mens sprake zijn (verg. ook 1 Thess. 5:23). Daarbij is de ziel het lagere deel, de ziel betreft de emoties en gevoelens en is ook de eigenlijke zetel van de persoonlijkheid en de verantwoordelijkheid.

De *geest* daarentegen is de kennis in de mens – het belangrijkste, meest verheven deel dat de Schepper ons gegeven heeft. 'Want wie van de mensen kent het innerlijk van de mens, dan de geest van de mens, die in hem is?' (1 Kor. 2:11).

Nu komt het niet zelden voor dat de geest van de gelovige door de ziel verdrukt of zelfs helemaal beheerst wordt, wat het oordeel onscherp, onzuiver kan maken. Dan is het een zegen wanneer het scherpe, tweesnijdende zwaard doordringt tot ziel en geest en de dingen op de juiste plaats zet. Een trouwe Christen zal daarom dit doorzoeken van zijn innerlijk door het Woord van God, ondanks de daarmee verbonden vernederingen, niet geringschatten. Dat het Woord dan als resultaat tot een '*oordelaar*' (rechter) van de gedachten en overleggingen van het hart wordt (Hebr. 4:12b), heeft ons al helemaal in het begin van deze artikelenserie beziggehouden. Het is het sluitstuk, de laatste, persoonlijke stap in het doorzoeken van ons innerlijk. Zijn we God daar dankbaar voor?

(Wordt vervolgd).

Chr. Briem

Judas Iskariot (2, slot)

Zijn verschrikkelijke daad

De Heere Jezus at met Zijn discipelen in een opperzaal het Pascha. Ontroerd getuigde Hij dat één van Zijn discipelen Hem zou overleveren (Joh. 13:21). Niemand van de discipelen verdacht Judas en allen vroegen bedroefd: 'Ik ben het toch niet, Heere?' Ook Judas stelde ten slotte deze vraag – maar daarbij sprak hij Jezus duidelijk als enige niet met 'Heere', maar met 'Rabbi' aan (Matth. 26:20-25).

Dan maakt de Heere Jezus de verrader bekend, door hem een stukje brood te geven. Satan voer in Judas Iskariot. Er was geen weg terug meer. De Heere zei tegen Judas: 'Wat u wilt doen, doe het snel'. Judas stond op en ging de nacht in (Joh. 13:21-30). Zijn voeten, die door de Heere zojuist nog gewassen waren, haastten zich om de vijanden van Christus te mobiliseren. Het is tragisch dat het geweten van Judas ook door de veelvuldige liefdebewijzen en vermaningen van de Heere nooit bereikt werd.

Judas Iskariot wist dat de Heere Jezus gewend was om Zich met Zijn discipelen in de hof van Gethsémané op te houden. Dus leidde hij de gewapende schare daarheen. Omdat de Heere Jezus uiterlijk niet van de discipelen te onderscheiden was en de arrestatie in het donker plaats moest vinden, moest Judas de rovers duidelijk maken Wie ze moesten aanhouden. Voor Judas was een kus het geschikte teken. En hij deed het uiterst grondig, door de Meester meerdere keren te kussen (Matth. 26:47-50). Ja, de kussen van een hater zijn overvloedig (Spr. 27:6).

Hoe ontroerend is het om de Heere hier te zien! Hij toonde Judas nog één keer Zijn liefde en macht – Zijn liefde door hem vriend te noemen, toen Judas Hem huichelachtig omarmde,

en Zijn macht door hem en de omstanders met een 'Ik ben het' op de grond te laten vallen (Matth. 26:50; Joh. 18:5-6). Maar toen liet de Heere het toe dat de vijanden Zijn handen bonden en Hem wegleidden.

Zijn einde

Nadat Judas als verrader 'succesvol' was, kreeg hij 30 zilveren penningen overhandigd. Maar de zaak met de Heere Jezus liet hem niet met rust. Hij moest weten wat er met Hem gebeuren zou. Toen hij zag dat de Heere Jezus tot de dood veroordeeld werd, betreurde hij zijn daad. Hij wilde niets meer te maken hebben met het verradersloon. Hij bracht de 30 zilveren penningen terug naar de overpriesters en oudsten en betuigde dat de Heere Jezus onschuldig was. Het ruwe antwoord dat hij van hen kreeg, bracht hem ertoe al het geld wanhopig de tempel in te gooien. Toen ging hij heen en hing hij zich op (Matth. 27:3-5).

Petrus meldde dat Judas voorover gevallen en in het midden open gebarsten was, zodat alle ingewanden naar buiten kwamen (Hand. 1:18). Hoe is dat in overeenstemming met verhänging te brengen? Het kan zo geweest zijn dat de tak van de boom, waaraan hij zich gewurgd had, brak zodat Judas van een helling naar beneden viel en zijn lichaam gruwelijk verbrijzeld werd. Maar nog vreselijker is het dat Judas (d.w.z. de ziel) naar 'zijn eigen plaats' ging (Hand. 1:25). Hij kwam dus in een plaats die bij hem paste, waar hij hoort – dat is de hel, de plaats van pijniging (zie Luk. 16:23 e.v.). Dat hij in 'zijn eigen plaats' kwam, is het laatste wat over Judas in de Bijbel gezegd wordt.

Wat gebeurde er met zijn geld, met zijn verradersloon? De overpriesters wilden de zilveren penningen niet in de offerkist leggen omdat het bloedgeld was. Ze kochten daarom van het 'Judasloon' een stuk land dat als begraafplaats voor vreemdelingen gebruikt en 'bloedakker' genoemd werd (Matth. 27:6-10; Hand. 1:18-19).

Lessen voor ons

Het gedrag van Judas Iskariot is een waarschuwing voor ieder die Jezus Christus navolgt. Men kan Christus dienen en veel in Zijn Naam doen – en toch verloren gaan. De weg van Judas is zeker uniek, ook wat de omstandigheden en zijn directe contact met de Heere Jezus betreft. **Maar het zijn er niet weinig die naar de Naam van Christus genoemd worden en die toch geen levendige relatie met Hem hebben.** Duidelijk zijn de woorden van de Heere Jezus: 'Niet een ieder die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal in het Koninkrijk der hemelen ingaan, maar hij die de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet door Uw Naam geprofeteerd en door Uw Naam boze geesten uitgedreven en door Uw Naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik openlijk tot hen zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, werkers van de wetteloosheid!' (Matth. 7:21-23). Geldt uiteindelijk niet voor elke ongelovige wat Christus met het oog op Judas Iskariot gezegd heeft: het zou goed voor die mens zijn als hij niet geboren was (Matth. 26:24)?

Maar ook voor degenen die opnieuw geboren zijn, bevat de trieste geschiedenis van Judas belangrijke lessen. Wij kunnen in principe dezelfde fouten maken als hij. Dat moeten we goed bedenken en ons er steeds van bewust zijn dat in ons vlees niets goeds woont. Maar toch wil de Geest van God zeker niet bij echte gelovigen bewerken dat zij onzeker worden en gaan twifelen aan hun redding. De Geest zal nooit in twijfel trekken wat Hij Zelf gewerkt heeft. Maar ernstig en zelfkritisch te onderzoeken of wij soms ook niet als een Judas *denken en handelen*, is wel goed.

Ik wil datgene wat Judas Iskariot kenmerkte, met drie trefwoorden samenvatten: hebzucht, huichelarij en verraderlijkheid.

Hebzucht: Dat is een heel gevaarlijke zonde die zich sluipend ontwikkelt, moeilijk herkend kan worden en vaak noodlottige ge-

volgen heeft. Zo moest niet alleen Judas Iskariot de hebzucht met de dood bekopen, maar ook Achan en Ananias en Saffira. Bij hen ging Spreuken 1:19 in vervulling: 'Zo zijn de paden van allen die op winstbejag uit zijn, die ontnemt haar bezitters het leven'. En Gehazi, de knecht van Elisa, die in zijn hebzucht de genezen Naäman geld afhandig maakte en daarmee het 'beeld van de vrije genade' bezoedelde, moest als straf ook zijn meelaatsheid 'overnemen' (2 Kon. 5). De apostel Paulus schrijft: '**De geldzucht is een wortel van alle kwaad**. Door daarnaar te streven zijn sommigen van het geloof afgedwaald en hebben zich met vele smarten doorboord' (1 Tim. 6:10).

Huichelarij: Judas wilde naar buiten toe iets zijn wat hij van binnen helemaal niet was: een onzelfzuchtige discipel van Jezus Christus. Ook in het 'deeg' van ons leven bevindt zich vaak meer dan een kruimeltje van het zuurdeeg van de farizeeër, dat huichelarij is (Luk. 12:1). Niet voor niets wordt er in het Nieuwe Testament meer dan eens gewaarschuwd voor het gevaar van huichelarij. Al drie gedeelten herinneren ons eraan dat broederlijke liefde niet gehuicheld moet worden (Rom. 12:9; 2 Kor. 6:6; 1 Petr. 1:22).

Verraderlijkheid: Een vriend aan de vijanden overleveren is verraderlijk en slecht. Ook al hebben wij dat waarschijnlijk nog niet gedaan, toch moeten we ons afvragen of wij altijd loyaal zijn ten opzichte van diegenen die ons vertrouwen en met wie we al lang vriendschappelijk verbonden zijn. Of behoren wij tot degenen die een vriend opeens met een dolkstoot in de rug aanvallen om er zelf voordeel uit te trekken? Dan gaan we in de voetsporen van Judas – en daar zouden we voor terug moeten schrikken.

Judas Iskariot is in zijn persoon als een groot waarschuwingsbord. We doen er goed aan daarop te letten en niet gewoon door te gaan.

Jakob zegende hen

'Daarna zei Jakob tegen Jozef: God, de Almachtige, is aan mij verschenen in Luz, in het land Kanaän, en Hij heeft mij gezegend. ... Nu dan, jouw twee zonen, die bij jou in het land Egypte geboren zijn voordat ik bij je in Egypte kwam, zijn van mij ... Jozef zei tegen zijn vader: Dat zijn mijn zonen, die God mij hier gegeven heeft. En hij zei: Breng hen toch bij mij, dan zal ik hen zegenen' (Gen. 48:3,5,9).

Jakob was méér dan de machtige farao toen hij zijn getuigenis gaf en hem zegende (Gen. 47). Een vader is méér dan zijn zoon. Genesis 48 toont aan dat Jakob méér was dan zijn zoon Jozef, die heerste over Egypte. Dit wordt duidelijk toen Jakob, kort voordat hij stierf, Jozefs twee zonen, Efraïm en Manasse, zegende en hen aannam als zijn eigen zonen.

In zijn woorden tegen Jozef verwijst Jakob naar God de Almachtige, Die hem gezegend had in het land Kanaän. Bij verscheidene gelegenheden had Jakob geleerd zich te onderwerpen aan de God van Jakob, de Almachtige.

Abraham had dat ook geleerd voordat hij en Sara hun zoon Izak konden krijgen. Onderwezen in de school van God had Jakob Gods wijsheid leren kennen en hij gaf hiervan uiting toen hij zijn twee kleinzonen zegende die hij had aangenomen als zijn eigen zonen.

We lezen: 'Maar Israël stak zijn rechterhand uit en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel deze de jongste was, en hij legde zijn linkerhand op het hoofd van Manasse. Hij kruiste zijn handen, hoewel Manasse de eerstgeborene was' (Gen. 48:14).

In de oorspronkelijke tekst wordt gezegd dat hij zijn handen 'verstandig leidde'. Deze uitdrukking wordt in de Psalmen ge-

bruikt voor de wijzen die zullen leven in de dagen van Israëls toekomstige verdrinking. Het wordt ook vertaald met 'verstandig handelen' (Joz. 1:7; Jes. 52:13). Jakob handelde verstandig; hij gebruikte de door God gegeven wijsheid toen hij, zelfs tegen de wil van Jozef in, Efraïm boven Manasse stelde. Jakob de herder had geleerd van de grote Herder, voor Wiens aangezicht hij gewandeld had (Gen. 48:15).

Alfred E. Bouter

Kostbaarheden

De sfeer waarin de genade ons heeft gebracht, is vol met de kostbaarste zaken. De Heilige Schrift, zelf een zeer kostbare erfenis, maakt duidelijk dat we toegang hebben tot datgene wat boven elke prijs verheven en onvergelijkelijk kostbaar is. Het is het doel van dit artikel om de aandacht te vestigen op dit onderwerp zoals het in het Oude Testament wordt gezien. Maar als we spreken over wat kostbaar is, moeten we het meteen hebben over Hem Die in dit opzicht, zoals in elke andere eigenschap, uniek is. Petrus zegt: 'Voor u dan, die gelooft, is Hij kostbaar' (1 Petr. 2:7 [HSV]), of zoals het ook gelezen kan worden: '... is dit kostbare' (Telosvert.). Als wij denken aan de woorden van de Heere Zelf die Hij sprak tot de Emmaüsgangers, zien we dat dit kenmerk van kostbaarheid gestempeld is op het geheel van de oudtestamentische Schriften, want: '[Hij legde] hun uit wat in al de Schriften over Hem stond' (Luk. 24:27). Het geloof in Hem stelt ons dus de enorme kostbaarheid ter beschikking die in de heilige Schriften wordt ontvouwd; het getuigenis van de Heere Jezus is de geest van de profetie (zie Openb. 19:10).

Er zijn veel Schriftgedeelten die ons deze waarheid voorstellen, maar we willen de aandacht vestigen op drie sferen waarin 'kostbaarheden' worden gezien. In Genesis 24 vinden we ze in

verband (typologisch) met de *handelingen van de Heilige Geest*. Dit hoofdstuk stelt ons de beweging voor van de Goddelijke liefde en het voornemen om te zorgen voor een metgezel voor de ware Izak. We komen haar, Rebekka, al vóór dit hoofdstuk tegen. Aan het eind van hoofdstuk 22, waarin Izak wordt gezien als een type van Christus Die geofferd wordt, noemt de Geest al haar naam. Maar het is in hoofdstuk 24 dat de handelingen van de Geest voorafgeschaduwd worden, als Hij bewerkt dat zij in liefde reageert op Christus, de ware hemelse Man. In vers 53 wordt gezegd: '[Hij gaf haar] kostbaarheden'. Als deze dingen beschikbaar waren voor anderen, dan is het toch ondenkbaar dat ze ontzegd zouden worden aan Hem Die het grote voorwerp was van Zijn dienst? Als de Geest van God onze harten trekt tot een opgestane Christus, vervult Hij dan niet de woorden van de Heere Zelf: 'Hij zal uit het Mijne nemen en het u verkondigen' (Joh. 16:14)? Als Hij Christus voor ons verheerlijkt, dan doet Hij ons mededelingen over Zijn kostbaarheid.

Hoe goed kent Hij *Zijn heerlijkheden, Zijn volmaaktheden, Zijn liefde, Zijn aantrekkelijkheid* en met welke kracht en vaardigheid Hij wil ons deze 'kostbaarheden' tonen. *Willen wij 'met deze Man meegaan'* (vs. 58)? Of staan wij toe dat aardse (niet per se wereldse) overwegingen (vs. 55) Hem hinderen bij het leiden van onze liefde naar Hem aan Wie 'alles schoon' is (Hoogl. 4:7)?

In Deuteronomium 33 worden 'kostbaarheden' gezien als behorend tot *het wezen van een man Gods* (vs. 1). De ruimte laat slechts een terloopse verwijzing toe naar 'de kostelijkste gave des hemels' (vs. 13 NBG), 'de kostelijkste gave die de zon voortbrengt' en 'de kostelijkste gave die de maan doet uitspruiten' (vs. 14) en 'de kostelijkste gave der eeuwige heuvelen' en 'de kostelijkste gave van de aarde' (vs. 16), maar het doorzoeken van de Schrift naar deze kostbaarheden zal veel geestelijke vreugde geven. Als we de prachtige hoofdstukken Exodus 25 en verder lezen, zien we iets van de heerlijkheid en kostbaarheid van de dingen die

Mozes, de man van God, zo vol inzicht op waarde schatte, de grootheid en het wonder van een sfeer die de kostbare ark omringt, waarvan elk kenmerk over Christus spreekt. Als we denken aan de 'kostelijke gaven van de hemel', dan hebben die betrekking op de sfeer waar 'Christus [is], gezeten aan Gods rechterhand' (Kol. 3:1). Gaat het om 'de kostelijke gaven van de aarde en haar volheid', dan concentreren ook deze zich in Hem van Wie 'de aarde en haar volheid' is.

Hoe vervuld is de 'Man van God' van het Nieuwe Testament met deze kostbaarheden: 'gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding, zachtmoedigheid' (1 Tim. 6:11). Elk van deze kenmerken is in zichzelf een omvangrijk onderwerp en dient slechts om [de rijkdom aan kostbaarheid die in Christus beschikbaar is](#), te tonen aan hen die Hem liefhebben, rijkdom die in de handen van mannen Gods een vermogen wordt dat tot zegen is voor anderen. Welke rijkdom zouden wij onze broeders schenken als wij allen de eigenschappen rechtvaardigheid, godsvrucht, geloof, liefde, geduld en zachtmoedigheid onder elkaar vertoonden. 'De zegen waarmee ... de man Gods ... gezegend heeft, vóór zijn dood'. Mag het ons streven zijn om gekenmerkt te worden door de geest van zó'n man.

De derde sfeer waar 'kostbaarheden' een plaats hebben is *het huis van God*. Uit Schriftgedeelten als 1 Kronieken 29 blijkt duidelijk dat het huis van God in die tijd gebouwd was met kostbare materialen. We weten echter ook dat de mensen al snel geen oog meer hadden voor de waarde en het heilige karakter van deze kostbaarheden. Ze beschouwden ze niet meer als verbonden met de dienst van God. Uit 2 Koningen 20:13 blijkt duidelijk dat Hizkia de kostbaarheden alleen zag in relatie tot zichzelf. Hij had geen besef meer van hun heilige en unieke karakter en evenmin van het feit dat hij veel verschuldigd was aan hen die vóór hem hadden gewerkt en daarom kwam hij onder het oordeel. Geliefde broeders, wij bevinden ons, door genade, in een sfeer waar de

meest kostbare dingen gekend en genoten kunnen worden. Anderen hebben gewerkt en offers gebracht om ons de rijkdom te brengen die wij nu bezitten; ze zijn gekoesterd en gewaardeerd als de heilige dingen van God. Laten we ze steeds meer waarderen. Laten we ze onderzoeken en ons erin verheugen. En laten we aantonen dat elke kostbare eigenschap in deze heilige sfeer gezegend en vol liefde tot ons spreekt over de heerlijkheden van Hem Die de 'Zoon over Gods huis' is.

In de wonderbaarlijke tijd van herstel die in Ezra wordt beschreven, zien we mannen uit Juda en Benjamin – namen die ons herinneren aan de lof van God en aan de Zoon van Zijn rechterhand – die zich bezighielden met de bouw van Gods huis. Priesters en Levieten, samen met allen bij wie God de geest daartoe had opgewekt, ondersteunden hen met onder andere 'kostbaarheden' (Ezra 1:6). Geliefde broeders, zijn onze harten niet 'opgewekt' door de waarheid die voor ons is hersteld in onze tijd – een tijd waarin kostbare waarheden zoals de maaltijd van de Heere, Zijn komst en Zijn verschijning, Zijn bijzondere vreugde in de Zijnen afzonderlijk en in Zijn lichaam, ons zo zijn toevertrouwd? Hoe krachtig zouden wij moeten ondersteunen, hoe krachtig zou onze hand moeten zijn (zie Neh. 2:18).

Uiterlijk leven we in een tijd van kleinheid en zwakheid, maar innerlijk zijn we gesterkt in liefde en trouw aan Christus als wij door de Geest de kracht van deze 'kostbaarheden' kennen en genieten. Aan het einde van de geschiedenis van het Oude Testament was het besef van de kostbaarheid van de dingen van God helaas verzwakt in de harten van Zijn volk. Zelfs Zijn liefde, waarvan de eeuwige kostbaarheid ons altijd zal verheugen, werd geringgeschat (Mal. 1:2). Zijn heilige dienst werd als nutteloos beschouwd (3:14). 'Dan' – let op dat woord – 'Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste' (3:16). Geliefden, let op de groep 'kostbaarheden' die in zo'n tijd voor de heiligen beschikbaar zijn. De vreze des Heeren, met haar wijsheid en zuiverheid. De ge-

meenschap der heiligen (kostbaar bezit) die Zijn Naam – met al zijn lieflijkheid, kracht en heerlijkheid – gedenken en bovenal Zijn goedkeuring ervaren. ‘Zij zullen voor Mij ... een persoonlijk eigendom zijn’ (3:17). Hoe kostbaar zijn de heiligen voor God: ‘Mijn juwelen’ (κρυ) noemt Hij hen. De vertoning van de regalia van koningen is al een schitterende aanblik, maar die zinkt in het niet bij de waarde en kostbaarheid van de juwelen van de grote Koning, ‘de HEERE van de legermachten’. Hoe wonderbaarlijk is de gedachte van de wederkerigheid van de waardering: **de heiligen waarderen Hem en Zijn kostbaarheden in een tijd van afvalligheid en Hij waardeert hen als kostbaar voor Zichzelf.**

Nog een afsluitende opmerking. Het laatste boek van het Oude Testament schetst een droevig beeld van afvalligheid, maar hoe gezegend is het om de verscheidenheid en volheid te zien van de ‘kostbaarheden’ die beschikbaar waren voor hen die de Heere vreesden. *Zijn Woord, Zijn liefde, Zijn majesteit, Zijn Naam, Zijn altaar, Zijn tafel, Zijn genade, Zijn heerlijkheid, Zijn verbond, Zijn vrees, Zijn heiligheid, Zijn verdraagzaamheid, Zijn tempel, Zijn komst, Zijn offers, Zijn onveranderlijkheid, Zijn verordeningen, Zijn beloften, Zijn zegeningen, Zijn berisping, Zijn huis, Zijn dienst, Zijn waardering van de Zijnen, Zijn herstellende kracht en Zijn grote dag.*

Wat een feest voor onze ziel in onze tijd. Hoe zouden de kenmerken van deze kostbare waarheden die in het Nieuwe Testament voor ons ontvouwd worden, nu verwerkelijkt en genoten moeten worden in de kracht van de Heilige Geest.

Moge de Heere ons genadig helpen om de ‘kostbaarheden’ die in Zijn Woord ontvouwd worden, meer te waarderen en te genieten.

F.A. Hughes

Een persoonlijke brief aan een gelovige in Mara

Geliefde vriend in de Heere,

U bent in Mara gekomen en hebt ontdekt dat het water daar bitter is. U had al ontdekt dat de wereld niets anders is dan een wildernis – een dor en dorstig land, met een ‘zware hongersnood’ en ‘zonder water’. Maar het was alsof de Heere u langs een woestijnbeek leidde en u verlangde er meer dan ooit naar om te drinken. Terwijl u de wolkkolom volgde die voor u uit ging, welde er ongetwijfeld dankbaarheid in u op jegens Hem Die ‘de woestijn maakt tot een waterpoel, het dorre land tot waterbronnen’ (Ps. 107:35). Maar nu proeft u het water en blijkt het bitter te zijn; u kunt het niet drinken en u roept het uit tot de Heere. Mozes deed dit in Exodus 15:25 en staat u mij toe u eraan te herinneren hoe de HEERE zijn roepen beantwoordde: ‘De HEERE wees hem een stuk hout. Dat wierp hij in het water. Toen werd het water zoet’. Hij schiep niet iets nieuws voor die gelegenheid, waarbij Hij het nieuwe probleem oploste door een of ander nieuw vertoon van miraculeuze kracht. Nee, Hij richtte het oog van Mozes op iets wat er al was, aan de oevers van het water van Mara, dat in staat was om het bittere water zoet te maken.

En, mijn medepelgrim, wat vraagt u de Heere om voor u te doen in deze nieuwe beproeving? Om iets nieuws te scheppen op aarde en daarmee uw moeilijkheid op te lossen? Om het kostbare dat Hij u heeft ontnomen, terug te brengen, of om op een andere manier de zware beproeving die uw geest bezwaart en u terneerdrukt, onmiddellijk weg te nemen? Is dit Zijn weg? ‘De weg van de HEERE is in wervelwind en in storm’ (Nah. 1:3). Nee, ik zal de Heere voor u vragen dat als het bittere wateren zijn waarheen Hij u leidt, Hij u de Gezegende zal tonen, onze Heere Jezus, Wiens tegenwoordigheid in liefde en medelijden elke bittere beker zoet

kan maken en licht kan brengen in het dal vol schaduwen van de dood. Geen nieuwe Verlosser, maar Hij 'Die van het begin af is' (1 Joh. 2:14), Die 'gisteren en heden Dezelfde [is] en tot in eeuwigheid' (Hebr. 13:8). Er daalde niet iets nieuws neer uit de hemel en er kwam niet iets nieuws op uit de aarde om het water van Mara zoet te maken voor de dorstige zwervers in de woestijn. Nee, de Heere wees Mozes een stuk hout aan dat er al was voordat het water werd geproefd. Op dezelfde wijze kan de Heilige Geest, Die met u en in u is, de dingen van de Heere Jezus nemen en ze u verkondigen (zie Joh. 16:14-15), zodat u zult zien en ervaren wat Hij voor u is. **Bedenk dat de Heere u al vele jaren door de woestijn geleid heeft.** Als Hij u nu naar Mara leidt, is Hij u daar voorgegaan en heeft Hij een zoet makende boom geplant die binnen handbereik is. Alstublieft, lezer, zoek dan niet naar een nieuw teken of een nieuwe openbaring van de Heere, maar vraag of Hij u door Zijn Geest meer willen laten zien van Hem Die altijd bij u is, tot aan het einde.

W.T., Christian Truth for the Household of Faith

Vraag over apostolisch gezag

Vraag:

Wat is apostolisch gezag? Waar in de Schrift werd het ingesteld? Wat is de beschrijving ervan? Waar werd het toegepast?

Antwoord:

We lezen in Markus 3:13-15: '[Jezus] klom op de berg en riep tot Zich die Hij Zelf wilde en zij kwamen tot Hem. En Hij wees er twaalf aan, opdat zij met Hem zouden zijn en opdat Hij hen zou uitzenden om te prediken en om macht te hebben ... de boze geesten uit te drijven'. Daarna volgen de namen van deze twaalf

mannen (vs. 16-19). Lukas 6:12-13 vertelt ons over deze zelfde gebeurtenis en dan volgen opnieuw de namen van deze twaalf.

Beschrijving

Het Evangelie naar Mattheüs (zie 9:35–10:8) geeft enige achtergrond en hier vinden we ook de opdracht van deze apostelen. Toen de Heere rondtrok in alle steden en dorpen, waarbij Hij onderwijs gaf, het evangelie predikte en zieken genas, werd Hij, toen Hij de menigten zag, 'met ontferming over hen bewogen' en Hij droeg Zijn discipelen op om de Heere van de oogst te smeken dat Hij arbeiders uit zou sturen in Zijn oogst, omdat de arbeiders weinig waren. Het volgende wat we hier lezen, is dat Hij Zijn twaalf discipelen bij Zich roept en hen uitzendt met specifieke instructies. Zij mochten niet naar de heidenen gaan of naar de Samaritanen, maar 'veeleer naar de verloren schapen van het huis Israëls'. Zij moesten prediken dat het koninkrijk der hemelen nabij was gekomen, zieken genezen, melaatsen reinigen, doden opwekken en demonen uitdrijven. Er werd hun verteld hoe zij zich moesten gedragen en wat zij als Zijn dienaren konden verwachten.

Wij moeten bedenken dat uiteindelijk alle gezag van boven komt.

De apostelen waren dus oorspronkelijk door de Heere Jezus, de Zoon van God, als gezanten van de beloofde Messias met gezag en instructies naar Israël gezonden. Zij moesten het evangelie verkondigen. Na Zijn opstanding uit de dood en vóór Zijn terugkeer naar de hemel veranderde de Heere Jezus hun opdracht. Zij moesten zich niet langer beperken tot Israël. Wanneer de Heilige Geest over hen zou zijn gekomen en hun kracht had gegeven, zouden zij als getuigen van de Heere de gehele wereld in gaan en het evangelie verkondigen aan alle mensen. Zij hadden de Heere gezien en waren getuigen van Zijn opstanding – een essentiële vereiste om apostel te zijn. Totdat de Heilige Geest het schrijven van het Nieuwe Testament had geïnspireerd, gebruikte Hij de apostelen om te prediken, te dopen, te onderwijzen en

onder Zijn leiding dienende leiders te zijn in de Gemeente die op de Pinksterdag gevormd zou worden.

De apostelen kregen tekengaven, wonderbaarlijke krachten en de bevoegdheid om de zonden van mensen te vergeven en om de Heilige Geest aan hen door te geven. Deze krachten vormden het bewijs van het feit dat zij door God gezonden waren en hun boodschap van Hem afkomstig was. Deze krachten werden uitgeoefend onder de leiding van de Heilige Geest en werden nooit misbruikt of eigenzinnig gebruikt. We zien dit in heel het boek Handelingen en in sommige van de brieven. Judas Iskariot, die altijd genoemd wordt als degene die de Heere Jezus zou verraden, bezat dezelfde voorrechten en bevoegdheden als de andere discipelen en droeg als penningmeester van de groep de beurs bij zich. Hij werd door geen van de andere discipelen verdacht tijdens het laatste avondmaal voor het verraad. Na Judas' dood door zelfmoord wees Petrus op de profetieën uit het Oude Testament die aangaven dat hij vervangen moest worden en Matthias werd door het lot aangewezen om Judas' plaats onder de apostelen in te nemen.

De Heere redde in Zijn wonderbare genade ook de eerdere christenvervolger, Saulus van Tarsus, later bekend als Paulus, en maakte hem tot apostel. De andere apostelen erkenden dit na verloop van tijd en beseften dat terwijl zijzelf voornamelijk onder de Joden werkten, aan Paulus en zijn medearbeider Barnabas de bediening onder de heidenen gegeven was.

Voorbeelden van hun bediening

In Handelingen 2:38-40 houdt Petrus met gezag de berouwvolle Joden voor hoe zij gered konden worden uit een volk dat had geroepen dat het bloed van de Heere over hen en hun kinderen zou komen. In Handelingen 5:1-10 spreekt hij met apostolisch gezag en wijst hij eerst Ananias en even later zijn vrouw Saffira op de ernst van hun liegen tegen de Heilige Geest. In Handelingen 6:6 leggen de apostelen de zeven mannen die waren uitgekozen om de dagelijkse verdeling van het voedsel te leiden, de handen op.

In Handelingen 8 gaan Petrus en Johannes naar Samaria en nadat zij voor de Samaritaanse gelovigen hebben gebeden dat ook dezen de Heilige Geest mochten ontvangen, leggen zij hun de handen op. In Handelingen 10 gaan Petrus en sommigen van de broeders naar het huis van Cornelius, verkondigt Petrus het evangelie aan heidenen en beveelt hen te dopen toen zij tot geloof waren gekomen. In Handelingen 14:23 stellen Paulus en Barnabas oudsten aan in elk van de gemeenten die op hun eerste zendingsreis waren ontstaan.

Verscheidene passages in de Handelingen en in de Brieven, bijvoorbeeld 2 Korinthe 8, laten zien hoe Paulus medewerkers met verschillende boodschappen naar de gemeenten zendt. De apostelen schrijven hun brieven met apostolisch gezag, geven leiding aan gemeenten en individuele gelovigen en schrijven zelfs, zoals in 1 Timotheüs 1:20, over het overgeven van boze mensen aan de satan. Petrus erkent, in 2 Petrus 3:15-16, de geschriften van Paulus als de Schrift, op gelijke voet met de oudtestamentische Schriften.

Nieuwtestamentische leiding

Hoewel de apostel Paulus bepaalde taken delegeerde aan helpers zoals Titus en Timotheüs, noemt de Schrift nooit andere mannen *apostelen* naast degenen die al genoemd zijn. De Gemeente is gebouwd op het fundament van de apostelen en (nieuwtestamentische) profeten. Wij hebben vandaag de dag de geschriften die zij door Goddelijke inspiratie hebben geschreven ten behoeve van ons: het Nieuwe Testament. Het fundament is eens en voor altijd gelegd; wij hoeven niet steeds weer nieuwe fundamenten te leggen. Wij hebben niet langer levende apostelen met door God gegeven autoriteit om ons vandaag in de Gemeente te leiden. Maar God heeft ons de complete Bijbel gegeven om ons te leiden en te onderwijzen en de Heilige Geest om ons inzicht te geven in dit Boek dat Hij heeft geïnspireerd.

Eugene P. Vedder jr.

'Ik heb u liefgehad'!

Stof tot nadenken uit de twaalf
'kleine profeten'

Auteur: André Cuendet

'Ik heb u liefgehad', zegt de Heere.
Dat was de reden waarom God
steeds weer profeten met een boodschap naar Zijn volk gezonden heeft.

Bij de profetie in de Bijbel gaat het om de toekomstplannen van God met de wereld. Daarbij neemt Zijn aardse volk Israël een centrale plaats in. Maar Israël heeft net als alle andere mensen gefaald. Hoe zullen dan Gods doelen met de wereld, ja met Zijn schepping, bereikt worden? Heeft de binnengedrongen zonde alles verijdeld? Nee! Het is God zij dank niet hopeloos.

De twaalf profeten aan het eind van het Oude Testament geven ons waardevolle lessen over die toekomstige tijd, maar ze bevatten ook praktische toepassingen voor ons leven als Christenen. Laten we ze serieus nemen!

Gebonden boek (hb.), formaat A5, inhoud 188 pagina's.

Bestelcode: 4347

Prijs: € 13,95

Nadenkertje

Laat u vinden

Een jonge onderzoeker, Raymond Maufrais, probeerde van Guyana naar Brazilië te gaan en moest door een heel onbekend gebied trekken. Een tijdlang kreeg men regelmatig bericht van hem, totdat hij, zonder een spoor achter te laten, verdween.

Er vast van overtuigd dat zijn zoon niet dood was, besloot zijn vader hem te gaan zoeken. Negen jaar lang trotseerde hij alle moeite en gevaren. In de diepten van oerwouden en op de hoogten van bergen riep hij hem. Hij kraste zijn naam in boomstammen en liet boodschappen in flessen achter.

Door zijn grote wens om zijn zoon te vinden leed hij honger en dorst en riskeerde hij de gevaren van wilde stammen, roofdieren en slangen. Uiteindelijk gaf hij al zijn pogingen op. Volledig gebroken en jaren ouder geworden kwam hij terug. 'Laat mij met rust', zei hij tegen degenen die hem prezen voor zijn moed. 'Ik ben alleen maar een arme man die zijn zoon verloren heeft'.

Een waar gebeurd verhaal, dat ons diep ontroert! Doet ons dat niet denken aan Hem Die kwam om te zoeken en te behouden wat verloren was? De Heere Jezus Christus, Gods Zoon, kwam uit de heerlijkheid van de hemel. Hij ervoer van hen die Hij wilde redden, de bitterste tegenstand, afwijzing en verachting. Aan het einde van Zijn opofferende leven liet Hij Zich aan het kruis nagelen, uit liefde voor u en mij! Precies zoals deze liefhebbende vader zoekt Hij u, óók vandaag! Zult u zich door Hem laten vinden?

'Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden' (Luk. 19:10).